

L'ombra d'un dubte

Interior, el ministeri que patrulla Corcuera (José Luis), va fer arribar durant el mes passat una sèrie d'instruccions als comissaris destinats a Catalunya. Els preceptes feien referència a un nou projecte policial, en vigor des de l'1 de febrer, en què Catalunya farà de teatre d'operacions experimental i que, si l'evolució de la peripècia és favorable, s'implantarà a tot l'estat.

Es tracta d'una nova forma de control amb repercussions sobre l'escala retributiva dels agents i que afecta els barems per a l'opció al canvi de destinació. Bàsicament, és com continua: detenció efectuada per iniciativa pròpia, 20 punts; detenció per instàncies superiors, 10 punts; si el detingut té en el seu poder més de 50 grams d'heroïna (100 de cocaïna o 1.000 de haixís), 40 punts; detenció d'un delinqüent amb arma de foc, 40 punts; servei humanitari, 5 punts; tramitació de denúncies en el lloc dels fets, 5 punts; recuperació de vehicles, 5 punts; identificacions de carrer (positives o negatives, tant fa), 1 punt,...

Si un fóra persona d'ordre rectilini i de conceptes formals, pensaria que la direcció general de la Policia tracta d'estimular els agents amb gratificacions per allò que, simplement, és la seua obligació. Que el rendiment dels qui han de garantir l'ordre públic és escàs. Que no hi ha seguretat. Que s'ha arribat a un estat de degradació irre-

versible. Que, potser, convindria tornar a transportar espasa per a donar compte de tant rufià com va solt i impune.

Si un, per contra, fóra un desviat de la normativa, pensaria que Corcuera ha fet factibles les bases per a recompensar la repressió. Que els policies, per tal d'assolir els requisits de coeficient per a poder tornar a la terra d'origen, van a sospitar del més ingenu. Que tornem, com es diu en l'argot de la pasma, a la política de "los palotes". Entre altres coses, perquè per cada servei humanitari que es presenta, passen uns quants centenars de sospitosos. No resulta difícil imaginar-se que en la cantina policial qui més punts té queda exempt de pagar el *carajillo*. T'ho mires com t'ho mires, la cosa no té cap gràcia.

Miquel Alberola

Turquia, Ceuta i Melilla

Que el perill més gran d'aquesta guerra (la del Golf, ¿quina sinó?) era la possible generalització del conflicte ho devia saber fins i tot la meua filla que, supose que desconfiant de triumfalisme de Bush, trencà a caminar el dia de l'inici de les hostilitats.

Que Saddam intentaria convertir la guerra en una espècie de batalla teològica (jueus i cristians contra musulmans) era tan clar que ell mateix es permetia explicar-ho a qui ho volgués escoltar.

Que aquesta batalla teològica tenia la capacitat d'enganxar els musulmans en general i els àrabs en concret, era una cosa que calia haver previst si s'hagués estudiat més política i menys *high-Tech* (per cert: molta bombeta intel·ligent que entra pel finestró de l'excusat del furriel de la caserna on mana el cunyat de Saddam però poca intel·ligència a l'hora de distingir un SCUD de plàstic *Made in Italy*, amb catalítica incorporada, d'un dels de debó).

I que aquesta guerra era impossible guanyar-la en poques hores, per evitar la reacció dels altres àrabs, ja ho havíem dit i redit alguns (i, sobretot, alguns més importants i influents que un servidor).

Tot això ve a compte de la por que està despertant el contagi de la crisi a Turquia o el Marroc.

Després de la manifestació de diumenge a Rabat hi ha qui s'estira els cabells i xiscla, excitat per l'amenaça im-

diata que pot representar el país de Hassan. ¿Què volien? Si la guerra l'hagueren acabat rapideta no hi hauria hagut temps per a res. Però un Saddam hàbil, que s'escapoleix una vegada i una altra de l'atac més sistemàtic que hagen vist els segles, ha d'excitar l'orgull àrab, vulguem

nosaltres o no. O millor dit: ha d'excitar la ràbia d'un món despreciat, que no hem volgut entendre i que no h'fet res per impedir que continue en mans de grandíssims sàtrapes (Saddam Hussein, sí, però també Hassan II i Hafez el Assad, i els Al-Sabah de Kuwait, i *tutti quantti*), incapços de portar-hi formes democràtiques o un progrés econòmic generalitzat. O millor dit les dues coses a la volta.

I alerta, que de fanàtics ho som tots. Saddam diu mentides sobre el curs de la batalla. ¿Però no ens van dir a nosaltres, el primer dia, que ja havien aniquilat el 80 % de la seua capacitat militar? I posats a contrarestar les escenes de manifestacions a Amman o Rabat, sempre es pot mirar en el vídeo la final de la Superbowl americana.

La generalització del conflicte apareix cada dia com més inevitable. Per això aquesta setmana els hem preparat un dossier sobre una de les fronteres, Turquia. La setmana que ve haurem de parlar del Marroc.

Vicent Partal

